

Závornický evangelík

Rok 2019 ročník 22

3

Hospodine, Pane náš, jak vznešené

je tvoje jméno po vši zemi!

(Žalm 8,10)

W.Busch - Dělán dobře a nikoho se nebojím

Tahle věta mne dovede podráždit. Často, příliš často se mi stalo, že člověk, kterému jsem zvěstoval evangelium, mi přátelsky a přemýšlivé odpověděl: „Víte, držím se náboženství, které vyznával už můj otec. A to říká: ‚Dobře čiň a nikoho se neboj.‘“

Zpravidla jsem se neudržel a prudce odpovídal: „To je to nejprimitivnější náboženství, se kterým jsem se setkal. Za prvé to není náboženství, poněvadž tam není ani zmínky o Bohu, a za druhé v tom není žádná pravda!“ Pak se ten druhý obyčejně tiše pousměje, jako by chtěl povědět: „Máš asi pravdu, ale pro mne je to nejpohodlnější cesta.“

V takovém případě se dá sotva co dělat. Ale přece mi jednou Pán Bůh dal, že jsem mohl srazit pýchu jednoho takového samospravedlivého. Už je tomu patnáct let. Ten muž, o kterém budu vyprávět, je už dlouho na věčnosti.

Během dějin se toho už mnoho rozpadlo: císařství, republika, totalitní stát... Tyto systémy s sebou pokaždé vzaly do hrobu také světové názory. Ale ta hloupá věta: „Činím dobře a nikoho se nebojím,“ zůstala, zakotvila v lidu, který po léta takřka příkladně prožíval, co je to strach z lidí. Není divu. Tu větu říkali už farizeové za časů císaře Augusta. Často jsem navštěvoval jednoho starého muže v domově důchodců. Byl to zatvrzele bezbožný chlap. Ať jsem mu z Bible četl cokoli, bylo to, jako když hrách na stěnu hází. Když jsem jednou přišel opět do jeho světnice, ležel v posteli. „Snad nejste nemocný?“, otázal jsem se. Mrzutě odpověděl: „Když už je člověku pětasedmdesát, pak klidně může umřít.“

„Nemáte pravdu!“, zavolal jsem, „to, zda člověk může klidně umřít, nezáleží na věku. Viděl jsem, jak klidně umírá čtrnáctiletý chlapec. A viděl jsem jednoho starce, bezbožného hříšníka, jak ve smrti zoufale zápasil se svými hříchy. Na stáří nezáleží. Záleží na tom, jestli máme pokoj s Bohem!“

Stařec se na mne díval velice nejistě. A pak spustil: „Pokoj s Bohem? Ten mám! Nic proti Bohu nemám. Mým heslem bylo: ‚Čiň dobře a nikoho se neboj.‘ Podle toho jsem žil. Nikoho jsem neokradl, nikomu jsem neukřivdil...“ Když vypočítával své dobré skutky, jezdil oběma rukama po příkrývce.

Vypadalo to, jako by chtěl všechny své přednosti a dobré skutky shrnout na hromadu a předložit je Bohu.

„... nikdy jsem se doma nehádal, byl jsem vždycky přátelský ke svým spolupracovníkům, byl jsem...“ Nechal jsem ho vymluvit. Když skončil, řekl jsem mu:

„Mohu vám blahopřát, že můžete takto slavně předstoupit před Boží tvář. Mám jenom polovinu vašeho věku, ale tak slavné to se mnou není. Když se dívám zpět na svůj život, musím se velice rmoutit nad tím, jak často jsem selhal, jak často jsem přestupoval Boží přikázání. Kolik lásky jsem zůstal dlužen lidem kolem! Jak jsem svými náladami znepríjemňoval život druhým. Je v tom mnoho, mnoho viny. Proto jsem rád, že mám Spasitele, který za mne zemřel na kříži a který mne, ztraceného člověka, smířil s Bohem. Tento Spasitel je celá moje naděje.“

Po chvíli ticha stařec hluboce povzdechl a připustil: „No, když nad tím znovu uvažuji, pak v mém životě také všechno nebylo tak, jak to být mělo...“

„Copak to má znamenat?“, spustil jsem. „Právě před chvílí jste se přece vytahoval, jak obстоjíte před Bohem a v jak skvělém pořádku byl celý váš život!“

Váhavě odpověděl: „Ano, když se na svůj život pořádně podívám, pak...“

Stařec se začal zpovídat. Byla to slova jeho svědomí, určená Bohu. Když skončil, bylo toho tolik, že před chvílí vyjmenované dobré skutky se docela ztratily. Řekl jsem mu: „Človče, s takovou horou hříchů jste chtěl vejít do věčnosti? Takto jste chtěl předstoupit před svatého Boha?!“ Pak jsem u jeho postele poklekl a v modlitbě jsme všechny tyto viny předložili Bohu.

Po modlitbě jsem mu pověděl: „Teď pozvedněte svůj zrak ke Spasiteli na kříž. Trest za naše hříchy spočinul na něm, abychom my dosáhli pokoje.“ Pak jsem odešel. Viděl jsem jeho velkou vnitřní nouzi. Když jsem za několik dní opět přišel, našel jsem docela změněného člověka. Jeho srdce našlo Krista, který přišel na svět, aby hříšné spasil.

Za rok odešel tento muž na věčnost, omilosrdněn, přijat od Boha a skutečně smířen s Bohem.

Wilhelm Busch

Představuje se – s. Benešová, která je nyní v Javorníku 3 týdny na praxi.

Milí javorničtí bratři a sestry, jmenuji se Irena Benešová, ale jelikož se budu na konci října vdávat, budu se brzy jmenovat Lukášová. Je mi 25 let a letos bych měla dokončit studium na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Pocházím z jihočeského Tábora, kde jsem také vyrostla v evangelickém sboru. Oba moji rodiče jsou již v důchodu. Maminka pracovala jako zdravotní sestra a tatínek byl učitelem hudby, je také kurátorem našeho sboru. Mám staršího bratra

Matěje, který je lékař a sestru Rút (dvojče), která je překladatelkou z němčiny. Můj nastávající Jan je také studentem teologie.

Vždy mě velmi bavily jazyky, literatura, historie a hudba. Ráda zpívám (zvláště v pěveckém sboru), hraji na klavír, varhany, kytaru, flétnu a housle. Ve volném čase kromě muzicírování a četby ráda jezdím na kole a cestuji po Čechách.

Už od malička jsem všem přesvědčeně tvrdila, že budu farářkou. Když jsem později zjistila, jak náročná práce faráře je, ztratila jsem odvalu. Stále jsem se však velmi ráda podílela na různých církevních akcích pro mládež, učila nedělní školu a velmi mě bavily diskuze o víře a náboženských tématech. Nakonec jsem se rozhodla pro studium teologie, což byla opravdu správná volba. Bavilo mě učit se starověké jazyky, studovat Bibli skutečně do hloubky, seznamovat se s různými náboženskými směry a především hloubat nad složitými teologickými a filosofickými otázkami. Zjistila jsem, že mě velmi naplňuje s druhými lidmi hovořit o Bohu, sdílet svou víru, nabídnout porozumění a povzbuzení.

Svou první bohosloveckou praxi jsem vykonala ve sboru v Nosislavi. Byla to pro mě nesmírně cenná zkušenost. Když jsem si tam poprvé mohla vyzkoušet farářskou práci, zjistila jsem, že je to něco, čemu bych ráda svůj život věnovala. Načerpala jsem pak rozmanité zkušenosti například při výuce dětí v evangelickém sboru v ukrajinské Bohemce nebo jako vedoucí na dětských táborech lutherské církve ve Spojených státech. Uplynulý školní rok jsem strávila díky programu Erasmus na studijním pobytu v Paříži. Považuji za velmi přínosné poznat, jak žijí křesťané v jiných zemích a moci s nimi sdílet to, co nás spojuje. V současné době si také dělám sebezkušenostní psychologický výcvik. Tam se učím lépe rozumět druhým lidem a umět naslouchat. Nyní už mi zbývá jen s Boží pomocí dokončit studia a ráda bych později nastoupila na některý z našich sborů. Děkuji za milé přijetí v Javorníku. Jsem velmi vděčná za tuto možnost poznat zase nějaké nové církevní společenství. Těším se na setkání, která mě tu ještě čekají.

Co pro mě znamená víra?

Není vždy jednoduché napsat dobrý článek. Tedy alespoň takový, který čtenáře nepobouří, ale naopak je přiměje k zamyšlení a taky snad trochu povzbudí. Vzdát se svého ega, slevit na nárocích a podřídit se autoritám, i tak může občas vypadat pozadí článku. Přesto, že už od počátku pro mě nebylo jednoduché tento článek napsat, ráda bych se s Vámi podělila o to, co pro mě osobně znamená víra.

Víra ve mně probouzí svobodu. A to právě proto, že to pro mě není jenom o „pravidlech“, která musím dodržovat, když chci být dobrý křesťan a jít příkladem lidem okolo, ale Pán Bůh mi těmi pravidly nastavuje jakési mantinely/hranice pro můj život. Víím, že On pro mě chce jenom to nejlepší. Možná si teď ne jeden z Vás pomyslel: „Cože? Svoboda? To je vtip, ne?“ Ale je to tak. A řeknu vám, že to nemusí být úplně jednoduché, uspořádat si to v hlavě tak, že víra nejsou jenom samá pravidla a příkazy, které **musím** dodržovat. Nebo to také není o tom, že **musím** v neděli do toho kostela, i když se mi tam ani trochu nechce a nechápu, o čem to tam vlastně pořád dokola mluví.

Ježíš řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“ Mt 22:37-40

Milovat Boha? To mám jako udělat jak? Dobře, Bože, tak já Tě teda miluju. To musí stačit, když to takto řeknu, ne? Ale co po nás Bůh opravdu žádá? Jak mu máme prokázat lásku? „*Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání.*“ Jan 14,15 To je vlastně všechno, víc po nás Bůh nežádá, **jenom** dodržovat přikázání.

Když svého bližního zraníte, pomůže vám to nějak? Udělá vás to snad šťastnějšími? Nebo když budete druhé záměrně okrádat, pomůžete si tím nějak? Budete žít spokojenějším životem, nebo naopak budete mít nelehké spaní? *Nezabiješ. Nesesmilníš. Nepokradeš. Ex 20:5-7* Bereme to často na lehkou váhu, přijde nám to směšné. Já že bych měl někdy něco ukrást? To já bych teda nikdy neudělal! Ale pak ups, stalo se - a jak teď z toho ven?

Důležité je zmínit, že víra je dar. Je to něco, co člověk nemůže získat svou silou nebo si to nějak vynutit, ale je třeba si to vyprosít u Boha.

Dokud budeme víru brát tak, že je to něco, co musíme a ne něco, co smíme, tak věřte, že to nepůjde. A jestli jste se dočetli až sem a měli jste si zapamatovat z celého textu jednu jedinou větu, tak ať je to, prosím, ta následující: „**Pán Bůh po nás nechce dodržovat pravidla, ale chce mít s námi vztah.**“

Klára Pešková

Ahoj děčka,

tak už je to tak. Prázdniny jsou fuč a teď aby jeden zase seděl celých dlouhých deset měsíců ve školní lavici. A poslouchal všechny ty příkazy a zákazy, nařízení a pravidla! Ale dovedete si představit, jak by to na světě vypadalo, kdyby nebyly žádné příkazy a zákazy, nařízení a pravidla?

Děti by nemusely chodit do školy, učitelé by je nemuseli nic naučit. Rodiče by nemuseli chodit do práce, ale nikdo by jim neplatil výplatu. Děti by nemusely poslouchat rodiče a rodiče by se nemuseli o děti starat. No vlastně, ani by neměli jak. Vždyť by neměli žádné peníze, aby jim mohli koupit jídlo nebo oblečení. Ani by nebylo co koupit, když by nikdo nic nevyráběl. No pěkný zmatek! Kdyby si každý dělal jenom co chce, nebylo by nakonec dobře nikomu, všichni by na to doplatili.

Nebo si představte, že jedete po silnici a je tam značka zákaz vjezdu. Kdo tam vjede, může spadnout do výkopu nebo z rozestavěného mostu...

A co směrovky u silnice? Když je na takové směrovce šipka doprava Javorník 3 km. Pojedete schválně doleva a budete si říkat: já přece nemusím poslouchat žádné cedule, já si pojedu do Javorníka, kudy budu chtít? To by asi byla pěkná hloupost!

Takové směrovky jsou náhodou úžasná věc. Pomáhají nám dostat se tam, kam jsme chtěli - do cíle. Možná jste o prázdninách šli nějakou stezku odvahy. Šli jste docela sami nebo ve dvojici snad lesem a neviděli na krok. A v tom se za stromem zablýsklo docela malé světýlko. A když jste došli až k němu, objevilo se v dálce další a další... Ta malá světýlka vás provedla bezpečně až do cíle.

Nebo jste možná byli na horách. Pak jste si mohli podél cest všimnout vysokánských tyčí. Kdysi v Krkonoších na hřebenech jsme se stavili na zelňačku, a když jsme vyšli před boudu, byla venku úplně bílá tma. Tak hustá mlha. Zachránilo nás tenkrát právě to tyčové značení. Šli jsme v řadě za sebou tak, abysme viděli

jednu tyč vpředu nebo vzadu. Tenkrát jsme si uvědomili, že by nám ty tyče nic nepomohly, kdybysme se podle nich neřídili už tehdy, když ještě svítilo sluníčko. A že s Desaterem, které teď probíráte v Neděle, je to zrovna tak. Když nás nic netrápí, jsme v pohodě, a žádný mráček nám nezkaží radost, může se zdát, že je tu celkem zbytečně. Ale když člověk neví kudy kam, když nevidí na krok, neví co bude dál... Nebo když přijde životní bouře, může nám pomoci dojít bezpečně k cíli. K tomu dobrému cíli, který pro nás Pán Bůh má.

A víte, že když Izrael slavil díky zdání za úrody, děkoval zároveň za dobrá pravidla pro život, za Zákon? Pojd' me to letos také zkusit!

6130 + 654 + 64 - 183 + 21 x 7900 - 49 + 18 + 00 : 340 x 4 - 288 + 43 x 7 + 8 x
614 + 87 : 2599 x 600 + 591 - 285 : 266 + 19 + 0 - 274 + 979 + 8065 + 501 - 7437
: 12 - 43 : 9614 + 0 x 604 x 3 x 2 : !=

Jak na to? Můžete postupovat podle tohoto pravidla: nejdřív nahrad'te všechny sudé číslice tečkou, liché čárkou. Matematická znaménka označují konec písmenka, „děleno“ zároveň konec slova, „rovná se“ konec vzkazu.

Vaše Světlana

Udalo se..

Sborový tábor na Ranči Rovná 2019

Náš tábor se konal – jako každý rok – hned v prvním týdnu letních prázdnin. Společně jsme s dětmi probírali Ježíšovy činy lásky – podle Markova evangelia. Děti směly každý den slyšet o tom, že nás Kristus má rád. A že nám svou lásku také zcela konkrétně prokazuje. Náš Pán a Spasitel totiž o lásce jen nemluvil. On ji konal. Vzkřísil Jairovu dceru, vrátil zrak slepému Bartimeovi, odpustil hřích ochrnutému a postavil ho na nohy, očistil malomocného atd. – a to všechno udělal z lásky k lidem, z lásky k nám. Biblické vyučování vnímají všichni organizátoři tábora jako naprostý základ našeho společného týdenního programu. Nicméně to není všechno, co jsme spolu prožili. Společný zpěv, společné jídlo, další duchovní programy, hry, tanec, vyrábění, opékání, výlet (a ten byl letos opravdu výživný: Takovou bouřku, která

nás zastihla, jsem nezažil už léta letoucí!) a smích, smích, a navíc ještě smích. Mám pocit, že jsme se smáli snad pořád. I z toho důvodu velmi rád jezdím na naše tábory. Protože se zde upevňuje nejen přátelství mezi dětmi a dospělými, ale také mezi dětmi navzájem a mezi námi dospělými. Když jsme si třeba s vedoucími po večerech vyprávěli o našich přezdívkách (jaké jsme měli, jaké máme), hlavní chata se kvůli našemu smíchu otřásala v základech. Nebo když jsme s Michalem Neubertem (naším skvělým zdravotníkem) pouštěli pneumatiky ze schodů... I dospělý má prostě v tomto týdnu šanci být zase na chvíli dítětem – a to je velmi ozdravné.

Jsme vděční Hospodinu, že nás všechny chránil, a že tam s námi – pro lásku Kristovu v Duchu svatém – také byl. Jsme vděční Pavlu Popovskému, který celý tábor připravoval a vedl. Byl to opravdu poctivý a zodpovědný vedoucí, který měl – jak já po léta říkám – jasný tah na branku: přál si a modlil se za to, abychom se všichni přiblížili k Pánu Ježíši. Letos se ale Pavel rozhodl ukončit svou činnost hlavního vedoucího. Našel si nástupce: Samuela Kománka, který připraví a povede dětský tábor v příštím roce 2020. Je úžasné pozorovat, že Bůh dává do srdcí lidí touhu na tomto důležitém projektu pracovat. Věříme, že – tak jako v minulých letech – i ten další tábor bude k oslavě Hospodina samého.

Petr Kulík

V letních měsících proběhly dvě hudební akce

Koncert pro Javorník - 23. července

NG fest - 27. července

OPRAVY

Na přelomu července a srpna proběhla celková **výměna střechy** na sborovém domě. Téměř celá cena opravy byla uhrazena díky dotaci 300 tisíc od Obce Javorník. Tímto obecnímu zastupitelstvu srdečně děkujeme za jeho podporu.

Během letních měsíců probíhala 2. etapa **restaurování kostelních lavic**, které byly na začátku října předány do užívání. Další etapa bude následovat v roce 2020.

V září také proběhly **dvě brigády**. Jejich výsledkem je zprovoznění záchodů na farské zahradě a jejich napojení na obecní kanalizaci. Všem brigádníkům děkujeme.

Luděk Mikáč

Sborový zájezd do Valmezu

Je neděle večer. Vrátil jsem se unavený, ale také spokojený a plný dojmů. Dnešní den jsme strávili na cestách. Vydali jsme se – v rámci sborového zájezdu – do Valašského Meziříčí. V 7.00 h jsme už seděli v autobusu. Bylo nás celkem 34. V 9.30 h jsme už zase seděli, tentokrát v lavicích valmezského evangelického kostela. Bohoslužby, které vedl místní br. farář Daniel Heller, byly rodinné. Valmezští probírali 5. přikázání, u kterého jsme se mohli zamyslet nad naším vztahem k rodičům, anebo na ně alespoň zavzpomínat. Po

bohoslužbách nás br. farář seznámil s historií sboru a kostela. Je to poutavý vypravěč. Po sborovém pohoštění, kterému vévodil domácí mošt a frgály, jsme se vydali městem na společný oběd. Průvodce nám dělal opět br. farář – a to i přesto, že hned po obědě měl další bohoslužby. Při cestě nás upozorňoval na tamní zajímavosti (např. že katolický kostel byl původně luterským kostelem,

ve kterém působil Jiří Třanovský).

Po společném obědě jsme vstoupili do vestibulu Citadely, jediného hospicu v naší zemi, který funguje v rámci Diakonie ČCE. Po celou dobu se nám věnovala paní Zuzana Venturová, která nám nejprve přednášela o historii a činnosti Citadely a poté nás celým objektem provedla. Myslím si, že pro mnohé z nás to byl vůbec nejsilnější zážitek celého dne. Osobně smekám před každým pracovníkem, díky kterému může cca 300 lidí ročně v tomto zařízení pokojně a bez fyzického trápení zemřít. Musí to být velice náročná práce – jak po tělesné, tak po duševní stránce. Prohlédli jsme si jeden neobsazený pokoj, místnost posledního rozloučení a nakonec i kapli, ve které duchovní různých církví pořádají bohoslužby pro klienty a jejich rodiny. V kapli jsme našemu Pánu poděkovali za život, který nám dává. A poprosili jsme jej o podporu všech pracovníků Citadely a o blízkost všem současným i budoucím klientům tohoto zařízení. Cestou domů jsme společně tu a tam přemýšleli nad tím, co jsme prožili. Mně z toho vychází jeden důležitý poznatek: Všichni jednou odejdeme... Pokud si ale člověk včas

přizná, že skutečně odchází, má šanci odejít důstojně, bez trápení a hlavně v pokoji. To je také cílem všech, kteří v Citadele pracují – usnadnit umírajícím jejich poslední dny. No, a abychom trochu odlehčili hlavám a také našim peněženkám, zastavili jsme se na cestě zpátky v Luhačovicích. Kafíčko, zákusek, dobře je na světě ☺ Jsem vděčný Hospodinu, že nás opatroval na cestách. Jsem vděčný za skvělého a zkušeného řidiče, pana Obadala. Jsem vděčný br. kurátorovi Mikáčovi, že jsme společně mohli naplánovat i uskutečnit celý zájezd. Jsem vděčný za každého bratra i každou sestru, kteří se s námi dali na cestu – byť to pro některé nebylo úplně snadné (dlouhá procházka městem). A moc se těším na další společné cestování, které v neposlední řadě buduje naše vztahy v Kristu.

Petr Kulík

Plno fotografií ze zájezdu najdete na našich webových stránkách.

Milí přátelé, jak jistě víte, náš sbor již druhým rokem provádí nákladnou rekonstrukci dřevěných lavic v našem kostele. Před několika dny jsme dokončili opravu dalšího sektoru. Staršovstvo se při této příležitosti rozhodlo vypsát

účelovou sbírku na rekonstrukci lavic v kostele.

Přispívat můžete při nedělních bohoslužbách do speciálních krabiček, nebo bezhotovostně na sborový účet: **1444717349 / 0800**. Jako variabilní symbol v takovém případě uvádějte „111“. Všem dárcům předem děkujeme!

V období od minulého čísla se konaly tyto **sbírky**:

28.7. NG fest 7 580,-

1.9. na církevní školy ČCE 8 310,-

Všem dárcům děkujeme!!!

Čeká nás..

Biblická hodina

Milí přátelé, srdečně Vás zveme na Biblické hodiny, které se konají každou středu od 18.00 h na faře. Společně se letos zaměříme na probírání biblických textů a témat, která se zrovna v daném týdnu budou v našem sboru číst – v rámci Sborového čtení Písma. Každou druhou středu se navíc budeme potkávat i s učiteli a učitelkami nedělní školy, což se v minulosti ukázalo jako oboustranně prospěšné. Jednoduše řečeno: více společných rozhovorů, více společné radosti. S nimi se budeme zamýšlet nad klíčovými křesťanskými texty: Desaterem, Modlitbou Páně a Apoštolským vyznáním víry. Tyto krásné texty letos probírají i naše děti v nedělní škole a některé z těchto textů se objeví v průběhu školního roku i při rodinných bohoslužbách. Díky tomu máme možnost naladit se na společnou vlnu s našimi nejmladšími. My se ale samozřejmě budeme snažit při výkladu jít trochu hlouběji. Děti přece už dávno nejsme – leda děti Boží ☺ Nebojte se tedy přijít mezi nás, pokud máte čas a chuť do společného čtení Božího slova. Jsme rádi opravdu za každého!

Petr Kulík, farář

Víkendovka konfirmandů a mládeže

Milí bratři, milé sestry, od pátku 11. 10. do neděle 13. 10. 2019 stráví naši mládežníci a konfirmandé víkend v Hošťálkové – pod vedením Pavla Kománka nejml. (vedoucí javornické mládeže), sestry Ireny Benešové (praktikantka v našem sboru) a bratra faráře Kulíka. Protože cítíme potřebu být společně na bohoslužbách Díkčinění za úrodu (13.10.) a stát při sobě kolem stolu Páně, vracíme se v neděli ráno do Javorníku. Prosíme vás, abyste se za nás přimlouvali u našeho laskavého nebeského Otce – aby nás chránil na cestách, aby o nás pečoval tělesně a především i duchovně po celý víkend. Moc to potřebujeme – zažít spolu soustředěný čas v Boží blízkosti a zase trochu porůst v Ježíši Kristu.

Za organizátory, Petr Kulík

Dny vděčnosti za Boží stvoření:

DÍKŮVZDÁNÍ ZA ÚRODU

bohoslužby se slavením svaté večeře Páně
neděle 13. října 2019 v 10:00 hod. v kostele
celocírkevní sbírka na sociální a charitativní činnost

Svou vděčnost můžete vyjádřit i výší **SALÁRNÍCH DARŮ** za r. 2019
jejichž sbírku staršovstvo vyhlašuje na
pátek 25.10. v 16:30 - 19:00 hod a na sobotu 26.10. v 9:00 - 11:00 hod

Bezhotovostní platby posílejte na sborový účet č.:
1444717349 / 0800 (k identifikaci používejte VS: číslo domu)
O bezhotovostní platbě informujte vždy pokladní sboru.
Za všechny dary upřímně děkujeme.

Při bohoslužbách 10.11. bude celocírkevní sbírka na seniorátní střediska Diakonie

Program sborových aktivit (2019/2020)

středa	16:00	konfirmační cvičení
	18:00	Biblická hodina pro dospělé – <i>na faře</i>
	18:00	Přípravka učitelů Nedělní školy (<i>1x za 14 dní – na faře</i>)
čtvrtek	14:00	biblická hodina pro děti – <i>ve škole</i>
	19:00	Schůze staršovstva (<i>1x měsíčně - na faře</i>)
pátek	19:00	mládež
	19:00	zkouška zpěvu
neděle	10:00	Nedělní bohoslužby a nedělní škola pro děti
Kontakty: farář 518 329 860, mobil: 604 708 768, kurátor: 723 570 517		

Javornický evangelík- sborový časopis. Vydává Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Javorníku nad Veličkou, 69674 Javorník 111, <http://cce-javornik.estranky.cz>, e-mail: cce.javornik@gmail.com, redakce: Petr Kulík, Světlana Greplová, Luděk Mikáč.
Vychází 4x ročně Bankovní spojení: 1444717349/0800